

Bemærkninger til forslaget

Forslaget indeholder de samme elementer som det af Socialdemokratiet den 29. januar 1988 fremsatte forslag til folketingsbeslutning (B 100). (Se Folketingsstidende 1987-88, 1. samling, forhandlingerne sp. 5996, 6000 og 7300 samt tillæg A, sp. 3921). Det lykkedes dengang ikke at samle et flertal for beslutningsforslaget, men en række partier tilkendegav dog positiv vilje til at forbedre de økonomiske vilkår for småbørnsfamilierne og nedbringe ventelisterne, der nu er oppe på ca. 30.000 børn.

Siden er der fra mange sider fremkommet yderligere belysning af børnefamiliernes vanskelige kår. Senest har LO fremlagt overbevisende dokumentation for problemernes omfang. Problemerne er især store for lav- og mellemindkomstfamilier og familier med mere end ét barn.

Børnepasningstaksterne er i de dyreste kommuner så høje, at mange enlige forsørgere, men også gifte kvinder med beskedne indtægter, reelt ikke har et positivt økonomisk udbytte af at have erhvervsarbejde.

Et samfund, hvor der ikke er plads til børn, er et dårligt samfund. Derfor er tendensen i retning af flere og flere enebørn bekymrende. En væsentlig forklaring herpå er de meget høje takster, især for 0-3-årige. En vuggestueplads koster således op mod 2.000 kr. pr. måned i de dyreste kommuner.

I Danmark er erhvervsfrekvensen for kvinder blandt verdens højeste, fordi kvinderne ønsker at være på arbejdsmarkedet. Det har medført store offentlige tilskud til børnepasning, men kvindernes produktive indsats på arbejdsmarkedet er samtidig års-

gen til, at Danmark trods store økonomiske balanceproblemer er blandt verdens rigeste samfund.

Både menneskeligt og samfundsøkonomisk er det kortsynet at have så høje børnepasningstakster, at kvinder med børn presses ud af arbejdsmarkedet. Måske vil det pynte lidt på ledighedsstatistikken, men det gør ikke samfundet som helhed rigere. Arbejdsløsheden og gældsætningen kan kun afhjælpes, hvis alle positive kræfter mobiliseres i skabelsen af flere job.

Set i dette perspektiv er det afgørende, at kvindernes mulighed for overhovedet at være på arbejdsmarkedet ikke forhindres af ventelister til børnepasning og uoverkommelige børnepasningstakster.

Dette forslag er ikke så detaljeret som det tilsvarende forslag fra januar 1988, men det indeholder som nævnt de samme hovedelementer, hvorfor forslagsstillerne også henviser til de detaljerede argumenter i det tidligere forslag.

Flere partier afviste dengang forslaget med henvisning til konkrete punkter og vægtningen af de enkelte elementer. Børnefamiliernes pasningsproblemer er imidlertid så alvorlige, at en afhjælpning ikke bør strande på uenighed om detaljer og vægtningen af de enkelte elementer. Derfor lægges der op til en åben og grundig forhandling om den mere præcise udmøntning. Forslagsstillerne mener fortsat, at det oprindelige forslag er den bedste løsning. Men kan det ikke samle flertal, er en god løsning bedre end ingen løsning.